

מ"ת (תל אביב) 48931-12-24 - מדינת ישראל נ' עבד אללה מסאמרה

מ"ת (תל-אביב-יפו) 48931-12-24 - מדינת ישראל נ' עבד אללה מסאמרהשלום תל-אביב-יפו

מ"ת (תל-אביב-יפו) 48931-12-24

מדינת ישראל

נגד

עבד אללה מסאמרה

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו -יפו

[02.02.2025]

כבוד השופט בנימין הירשל דורון

ע"י ב"כ עוה"ד אילנה סיריס

ע"י ב"כ עוה"ד נועם אשחר

החלטה בנוגע לסוגיית הראיות לכאורה

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של גניבת רכב תוך שהייה שלא כדין בישראל וזיוף סימן זיהוי רכב.

2. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 10/12/2024 בשעה 4:09 בקרוב נגנב אופנוע השייך למתלונן, שחנה סמוך

לרחוב בן גוריון 16 באזור.

3. הרכב נגנב לכאורה על ידי העמסתו לרכב מסחרי.

4. על פי הנטען בכתב האישום המעשה בוצע ע"י המשיב ואחר.

5. הרכב המסחרי עזב המקום ונסע עד לחניון הסמוך למסגד בטייבה, שם נמלט האחר והמשיב נמצא ברכב

המסחרי, ליד האופנוע שנגנב.

6. אציין כבר עתה שעיון בכתב האישום בחלק המפרט את העובדות אינו מפרט כלל מהן הנסיבות הנוגעות לעבירת

זיוף סימני רכב. האם הכוונה לרכב המסחרי? לאופנוע הגנוב? לא ברור כלל. לכן כבר עתה אציין שקיים קושי של

ממש ככל שנוגע לעבירה של זיוף סימני רכב.

7. ככל שנוגע לעבירה של שהייה שלא כדין בישראל - ב"כ המשיב אינה חולקת על התשתית הראייתית ומסתפקת

בטענה שהמשיב אוזח באישור כניסה לקו התפר.

8. ב"כ המשיב טוענת כנגד קיומן של ראיות לכאורה.

9. במרכז טיעונה מתמקדת ב"כ המשיב בגרסת המשיב במשטרה לפיה לא שהה הוא כלל ברכב המסחרי אלא נצפה

על ידי אוכף איתוראן כאשר הוא הולך ברחוב לכיוון מקום עבודתו ואוכף האיתוראן החליט בשרירות לקשור את

המשיב לרכב המסחרי, בו נמצא האופנוע הגנוב.

10. בנוסף מציינת היא שאוכף האיתוראן מאשר שבעת שהגיע לרכב המסחרי הבחין הוא באדם אחר הניצב ליד הרכב

המסחרי, שהחל לברוח מהמקום, כשהבחין באוכף. האוכף, על פי עדותו, רדף אחריו כ- 10 מטרים עד שחדל וחזר

לרכב.

11. לדברי ב"כ המשיב אין לתת כל אומן בעדות אוכף האיתוראן שציין בעדותו שכאשר חזר לרכב המסחרי הבחין הוא

בתוך הרכב באופנוע הגנוב ובמשיב אותו עיכב עד בוא המשטרה.

12. בנוסף מציינת ב"כ המשיב שלא נמצאה כל ראיה נוספת הקושרת את המשיב לרכב המסחרי או לאופנוע הגנוב. שום טביעת אצבע, שום איכון טלפוני, שום מצלמת מעקב.
13. ב"כ המשיב מפנה את בית המשפט גם למחדלי חקירה ביניהם הימנעות היחידה החוקרת לבדוק את טענת המשיב שמועסק הוא במאפייה סמוכה בעיר טייבה והיה בדרכו לעבודה.
14. בנוסף מציינת היא שהיחידה החוקרת לא מיצתה את הליך האכיפה בענינו של מעורב אחר, זה שברח מהרכב, אשר תעודה מזהה שלו נמצאה ברכב. לדבריה היחידה החוקרת הסתפקה בהוצאת צו מעצר בעניינו אך בפועל לא נעשה דבר כדי לאתרו ולהעמידו לדין.
15. בנוסף עולה מעיון בתיק שחוות דעת ט"א מלמדת שעל האופנוע נמצאה טביעת אצבעו של אדם נוסף - מחמוד עאמר.
16. לפיכך, לגישתה, כאשר מדובר בגרסה מול גרסה, דברי אוקף איתוראן מול דברי המשיב, ובהיעדר כל ראיה נוספת המסבכת המשיב בזירת ביצוע הגניבה או ראיה הקושרת אותו לרכב המסחרי או לאופנוע הגנוב, יש לקבוע שקיים קושי של ממש בתשתית הראייתית.
17. בנוסף מציינת היא שעיון בדוח האיתוראן מלמד לגישתה שלא ניתן לציין ששעת גניבת הרכב היא 4:09 וזאת כי ניתן לגישתה להבין מהדוח שכבר מהשעה 00:00 היו ניתוקי קשר וחידוש קשר עם האופנוע, מה שמלמד לגישתה שייתכן והאופנוע נגנב כבר בסמוך לשעה 00:00 ולכן גם אין להסיק על קיומה של חזקה תכופה.
18. ב"כ המבקשת טוענת שיש לדחות טיעוני ב"כ המשיב. טיעוני ההגנה מתמקדים בשאלת מהימנותו של אוקף איתוראן, והשלב הנכון להכרעה בשאלת מהימנות הוא שלב שמיעת הראיות.
19. ב"כ המבקשת מתמקדת בחזקה תכופה באופנוע בהתחשב בדוח האיתוראן לגבי שעה בה אובחן טילטול האופנוע (4:09) לשעה בה נתפס המשיב ברכב המסחרי, כאשר על פי עדות אוקף איתוראן איתור הרכב המסחרי התרחש סמוך לאחר השעה 4:40 אז אותר במרכז הבקרה מקום המצאות האופנוע.
20. ב"כ המבקשת מדגישה שלמשיב אין אישור כניסה או עבודה בישראל וכמו כן מציינת שהשעה בה נמצאה בישראל, בחשכה, לפנות בוקר מלמדת על עננה של ממש לגבי נסיבות שהייתו בישראל.
21. לגבי האופן בו נבחנות הראיות לכאורה בשלב דיוני זה, מונחה בית המשפט על פי הלכת זאדה. (בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, נ(2) 133 (1996), ממנה אצטט את עקרונות הייסוד:
- א. החלטתו של השופט, לעניין קיומן של ראיות לכאורה, מבוססת בעיקרה על חומר החקירה כפי שהוא מצוי בתיק המשטרה המוצג לבית המשפט והנתון לעיון הנאשם ובא-כוחו.
- ב. נקודת המבט של השופט, המכריע בשאלת המעצר עד תום ההליכים, היא כוללת.
- עליו לעיין בחומר החקירה כולו, לרבות חומר החקירה התומך בעמדת הנאשם. אין עליו לצמצם עצמו לחומר הראיות המפליל בלבד. עליו לפרוס לפניו את מלוא התשתית הראייתית כפי שזו מופיעה בחומר החקירה, לרבות "ראיות ההגנה". על השופט לבחון את מלוא הראיות שבתיק החקירה, הן אלה התומכות בגירסת התביעה והן אלה הנוגדות אותה

- ג. ההסתכלות הכוללת על חומר הראיות אינה מכריעה במהימנותם של העדים.ה הכרעה זו נעשית בהליך הפלילי העיקרי. אין מקומה בהליך הביניים שעניינו מעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו. שופט המכריע בשאלת המעצר עד תום ההליכים בוחן את חומר החקירה "על פניו". הוא מתרשם מהפוטנציאל הטמון בחומר החקירה בתור שכזה. ד. הבחינה הראייתית אינה "טכנית" ואינה "סכמאטית". בית המשפט צריך לבחון את הפוטנציאל הראייתי הטמון בחומר החקירה. הוא צריך לבחון את מהותן הפנימית של הגרסאות ואת מידת הסתירות הפנימיות המצויות בהן. הוא צריך להעריך את ה"עיבוד" שחומר "גולמי" זה יעבור במהלך המשפט. על יסוד כל אלה עליו להחליט, אם קיים כיום סיכוי סביר להוכחת האשמה בסוף המשפט. בשלב המעצר עד תום ההליכים אין השופט קובע מימצאים בטוחים. כל שבידו אינו אלא להעריך סיכויים סבירים.
- ה. השאלה אינה אם חומר הראיות המצוי בידי התביעה מוכיח "לכאורה" את אשמת הנאשם מעבר לספק הסביר. המבחן הינו אם בחומר החקירה שבידי התביעה מצוי פוטנציאל ראייתי אשר בסיום המשפט יהא בכוחו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט פלילי.
- ו. לעתים קרובות חומר החקירה הקיים אינו כליל השלמות. אין בכך בלבד כדי לשלול את ערכו כ"ראיות לכאורה להוכחת האשמה". ייתכן כי קיים עתה ספק סביר באשמת הנאשם, אך קיומו של ספק סביר עכשווי באשמת הנאשם אינו שולל מהראיות את אופיין הלכאורי. השאלה הינה אם אותו חומר - לאחר שיעבור את כור ההיתוך של המשפט עצמו - יוכל לשמש בסיס להרשעת הנאשם. אם יש בו פוטנציאל ראייתי זה, כי אז הוא מהווה "ראיות לכאורה להוכחת האשמה".
1. בבש"פ 311/24 זקרייא אבו עאמר נ' מדינת ישראל (נבו 5.2.2024) צוין:
- "עוד נפסק, כי קיומן של ראיות לכאורה ייבחן לפי מבחן 'אם נאמין', דהיינו 'אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?' (בש"פ 6285/23 אלאפסק נ' מדינת ישראל, פסקה 11 [פורסם בנבו] 05.09.2023); בש"פ 127/22 מדינת ישראל נ' הייב, פסקה 9 [פורסם בנבו] 06.02.2022)). בתוך כך הודגש, כי "אין בית המשפט נדרש לבחון, בשלב זה, את מהימנות הראיות המוצגות לפניו או את משקלן המדויק" (ראו למשל: עניין אלשאעפי, בפסקה 10), זאת "אלא אם כן מדובר בפירוט מהותיות וגלויות לעין" (בש"פ 8031/08 איטח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 [פורסם בנבו] 15.10.2008)).
22. לאחר עיון בחומר החקירה ולאחר בחינת טענות הצדדים לאור מתווה הפסיקה אני מוצא שאין לקבל את טענת ב"כ המשיב בדבר קושי ראייתי.
23. עדות אוכף האיתוראן ברורה. האוכף (אורן סצי) מוסר בעדותו כיצד הגיע לחניון בו חנה הרכב המסחרי, מעורב אחד ברח וכאשר חזר הוא לרכב המסחרי הבחין הוא " בעוד בחור שנמצא בתוך הטרנזיט ומתעסק באופנוע".

24. טענת המשיב לפיה אוכף האיתוראן נטפל אליו, כאשר הוא מהלך ברחוב, נבחנה מול אוכף האיתוראן אשר השיב במזכר " שלא היה כל אדם ברחוב או בסביבה של הרכב".
25. לכן צודקת ב"כ המשיבה בטענה שהשאלה המרכזית היא שאלת מהימנות גרסתו של אוכף האיתוראן ואין באפשרות בית המשפט להכריע בשלב זה בסוגיה זו.
26. אציין שככל שנוגע לטענת ב"כ המשיבה לפיה ניתן להסיק שהרכב נלקח כבר משעה 00:00 אני סבור שזו מסקנתה שאינה נתמכת בראיות. דוח סיכול שנערך ע"י חברת איתוראן (מסמך ל"ט) אינו תומך כלל בטענה שמעשה הגניבה החל בשעה 00:00 בקרוב. נהפוך הוא. ניתן ללמוד מהדוח שהתקבלה התראה כתוצאה מטלטול רק בשעה 4:09. פרשנותה של ב"כ המשיב לגבי האמור בדוח לגבי ניתוק וחיבור מחדש בין השעות 00:00 עד 4:09 יבחן בעת עדותו של נציג איתוראן. אולם אציין שגם על פי הדוח ניתן להבחין בשינוי מיקום האופנוע אך ורק מהשעה 4:09.
27. ככל שנוגע לטענה בדבר מעורבותם של אחרים באירוע הדבר אינו שנוי במחלוקת, אך אין בכך כדי לנקות את המשיב מחלקו במעשה בהתחשב בעדות אוכף איתוראן בדבר הימצאותו בתוך רכב המסחרי.
28. אמת הדבר שקיים קושי בכך שלא אותרה כל ראיה נוספת הקושרת את המשיב לרכב המסחרי או לאופנוע. לא נטען בדוח אוכף האיתוראן או בדוח הסיור שהגיע לזירה שברכב או בסמוך נמצאו כפפות או אמצעי מיגון אחר שיש בכוחו להסביר העדר ט"א. אך כידוע היעדר ראיה אין בו כדי להשמיט את הבסיס לראיות שנאספו.
29. היה מצופה מהיחידה החוקרת להעמיק את חקירתה בנוגע לטענת המשיב שמקום עבודתו הוא במאפייה סמוכה. לגישתי מחובתה של היחידה החוקרת לבחון טענות המשיב שייתכן ופועלות להגנתו של המשיב. אולם אני סבור שמחדלה זה של היחידה החוקרת היה בעל משקל משמעותי אם המשיב היה אכן נתפס מחוץ לרכב המסחרי ולא בתוך הרכב, כפי שמפרט אוכף האיתוראן.
30. אוסיף שלגישתי יש לתת את הדעת לטענת המשיב בעת עיכובו על אוכף איתוראן לפיה נמנה הוא " על הבדואים של אלפי מנשה", טענה עליה חזר בעת חקירתו מה 10/12/24, לפיה לפני מעצרו הוסע ע"י אחר ברכב פרטי מאלפי מנשה.
31. אני מדגיש נושא זה מהטעם שברכב המסחרי, במעיל שנתפס נמצאו שני מכשירים סלולרים כאשר ניתן ללמוד מחקרי תקשורת שנעשו לשני המכשירים שבתאריך 9/12/24 בשעה 22:07 התקיימה שיחה בין שני המכשירים הסלולרים כאשר אחד המכשירים הסלולרים אכן באלפי מנשה.
32. אמת הדבר שהמשיב מכחיש כל קשר למכשיר הסלולרי וטוען שלא אחז כלל במכשיר סלולרי בעת מעצרו. אמת הדבר שאין כל ראיה אחרת הקושרת את המשיב למכשיר הסלולרי. אך אני סבור שהקישור שבין מקום מגורי המשיב לבין מקום איכון שיחה שהתקיימה בין שני המכשירים הסלולרים שנתפסו ברכב המסחרי, יכול לשמש כראיית חיזוק לעדות אוכף איתוראן לפיה המשיב אותר על ידו בתוך הרכב.
33. לסיכום אני מוצא שקיימת תשתית ראייתית לעבירת גניבת הרכב והשהייה שלא כדין בישראל.
34. המשך הדיון יתקיים בפרוטוקול.
- 35.
- ניתן היום, ד' שבט תשפ"ה, 02 פברואר 2025, במעמד הצדדים.